І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125

РІК LXVII. Ч. 133. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 14-го ЛИПНЯ 1960 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JULY 14, 1960 No. 133. VOL. LXVII.

ДЕМОКРАТИЧНА КОНВЕНЦІЯ ПРИЙНЯЛА ВИБОРЧУ ПЛЯТФОРМУ З ПІДКРЕСЛЕННЯМ ГРОМАДЯНСЬКИХ ПРАВ

В ПЛЯТФОРМІ Є СИЛЬНИЙ ПУНКТ ПРОТИ ВСЯКОЇ ДИСКРИМІНАЦІЇ; ПРЕДСТАВНИКИ ПІВДЕННИХ СТЕЙТІВ ОПОНУВАЛИ ПРОТИ ЦЬОГО ПУНКТУ ПЛЯТФОРМИ

Загальний вид на Демократичну Конвенцію 1960 року в моменті її відкриття в понеділок ця 11 липня ц. р. Відбувається конвенція у Спортовій Арені в Лос Анджелес. Зроблене це фото фотографом UPI Гаррі Ледером з допомогою спеціяльної камери.

Лос Анджелес. — 12 липня Демократична Крайова Конвенція прийняла виборчу плятформу, яка містить в собі найважливіший пункт партійної програми про охорону громадянських прав. Це найсильніша демократична заява в цій справі від часів існування цієї партії. В ній демократи прирікають, що використають впливи федерального уряду на те, щоб закінчити всякі види дискримінації внаслідок раси, віри або кольору шкіри. Ціллю цієї заяви є притягнути для демократів якнайбільше голосів негритянських виборців в листопаді ц. р. Справу виборчої плятформи реферував на Конвенції голова плятформової комісії конгресмен Честер Бовлс. На початку плятформи говориться про те, що вже в перших крайових виборах в 1796 році, які відбулися під проводом Томаса Джеферсона, під час виборчої кампанії говорилося про „права людини". Ця справа турбувала демократичну партію, і нею вона цікавиться і в цьому 1960 році. „Це є постійна наша відповідальність, щоб забезпечити кожному американцеві право бути чинником політичної дії, а також скріпити громадянські права на всіх ділянках у ЗДА і всюди в світі в цьому 20-му віці нашого світу". Проти цього пункту плятформи виступили делегати від 10-ох південних стейтів, але покищо немає загрози, щоб ці представники Півдня вийшли з Конвенції, як це було в 1956-му році. Гадають також, що цей пункт плятформи не буде перешкодою для демократичної перемоги в південних стейтах, які лежать поза лінією Діксона-Месона. В плятформі говориться про те, що тепер для всього світу є найбільшою небезпекою світова війна, в якій діятиме атомова зброя, що може знищити світ із трьома більйонами людей. „Нашою ціллю не є можливість існування в озброєному світі поруч із тоталітарними ідеологіями. Наша ціль — це створення тривкого миру у світі, в якому було б пошанування для людської гідности, правди і справедливости згідно з законами, і щоб ця справедливість була забезпеченою для всіх людей на землі". Якщо Америка має з успіхом працювати для справи такого миру, то ми „в першу чергу мусимо скріпити і відбудувати нашу силу: військову і політичну, економічну і моральну". Новий демократичний уряд дбатиме про те, щоб „сильні були американські збройні сили і щоб ті збройні сили мали потрібну нову зброю, та щоб вони були на стільки рухомі, щоб могли своєю скількістю і якістю відбити всякі малі і великі агресії. Ми прирікаємо, що використаємо нашу волю, енергію і всі наші ресурси на те, щоб протиставитися збройній комуністичній агресії", — говориться в цій плятформі. Говориться в ній і про те, що новий демократичний уряд старатиметься перемогти той мертвий пункт, який заіснував в ділянці світового роззброєння. „Але ми використаємо всю нашу волю, силу, ресурси і всю нашу енергію на те, щоб протиставитися дальшим посяганням комуністів по волю, де б воно не було, в Берліні, на Формозі, або в якихось інших нових місцях". В плятформі є і звернення до тих народів, які живуть під комуністичним поневоленням, такого змісту: „Ми проголошуємо тривку приязнь то тих народів понад голови їхніх комуністичних урядів і комуністичних ідеологій, бо ця приязнь — це є спільний інтерес всього людства, яке повинно жити в кращому світі". В справі внутрішньої політики плятформа обіцяє, що демократичний уряд дбатиме про те, щоб в добробуті жили всі верстви населення цієї країни. Економіка країни і надалі має розвиватись на основі вільної конкуренції приватної ініціятиви. Але уряд буде дбати про те, щоб економіка країни розвивалась в швидшому темпі, і щоб вона збільшувалась принаймні на 5% річно, а не так, як це діється тепер, коли річне збільшення менше за 3% річно. Поза кулісами йшли дальші торги за голоси делеґатів із тих стейтів, які ще не є зобов'язані голосувати на котрогось із чотирьох кандидатів: Кеннеді, Джансона, Сайминґтона і Стівенсона. Стівенсон дістав 31.5 голоса від Каліфорнії, а Кеннеді від тієї ж делеґації дістав на один голос менше. Але журналісти обрахували, що цей успіх Стівенсона нічого йому не поможе, бо Кеннеді має вже стільки голосів, що його вибір запевнений вже в першому голосуванні. Гадають, що Кеннеді дістане коло 900 голосів, а решта голосів впаде на Джансона і інших кандидатів. Сен. Джансон мав дебату з Кеннеді в присутності тексаської делеґації, але присутні журналісти заявляють, що ця публічна критика Джансоном сенатора Кеннеді не принесла йому успіху. Голосування відбудеться в середу ввечорі, і всі сподіваються, що вже тоді Кеннеді буде проголощений кандидатом на президента.

Конґо звернулося до ЗДА з проханням вислати військо для встановлення порядку

Леопольдвіль. — Уряд Республіки Конґо, очолюваний прем'єром Любумба, звернувся до З'єдинених Держав Америки з проханням вислати до Конґо військові з'єднання в силі 3.000 вояків для встановлення правопорядку і спокою в цій хаотизованій внутрішніми заворушеннями країні. Американський уряд передав звернення конґійського уряду на розгляд Об'єднаних Націй. Репрезентанти бельгійського уряду заявили у зв'язку із цим зверненням, що американські з'єднання мали б діяти на території Конґо під одним командуванням спільно із бельгійськими і конґійськими військами. Державний секретар ЗДА Крістіян А. Гертер відкликав свої відвідини в Канаді, щоб взяти участь в нарадах уряду над цією справою. Генеральний секретар ОН Даґ Гаммершилд заявив, що Об'єднані Нації вишлють ще цього тижня до Конґо якусь кількість дорадників для справ цивільної адміністрації, як теж окреме поліційне з'єднання для допомоги конґійському урядові. Московське радіо обвинувачує ЗДА й інші західні держави в намаганні зліквідувати незалежність Конґо і захопити його під свій вплив. Заворушення в Конґо тривають далі і европейське населення цієї країни тікає або до сумежних країн або виїжджає до Европи. Після відбутих в справі Конґо нарад през. Айзенгавер, як повідомляють з Нюпорту, Р. Ай., відкинув можливість висилки американських військових з'єднань до Конґо, навіть в тому випадку, якби вони мали входити в склад допоміжних військових з'єднань. Вислано до Африки тільки американську авіоматку „Весп" для допомоги в евакуації втікачів з Конґо.

Комуністи дістали наказ з Москви демонструвати на обидвох конвенціях

Вашинґтон. — Нюзпейпер Ентерпрайз Ассосіейшен подає статтю Рея Кромвелла, в якій пише про те, що американські комуністи дістали наказ з Москви влаштувати демонстрації на номінаційних конвенціях, приєднавшись до негритянських демонстрантів, які вимагають для себе сильної заяви в справі оборони громадянських прав. Комуністи мають діяти тайно і не сміють виявляти, що вони діють як члени комуністичної партії, бо тоді пошкодили б справі і не викликали б бешкетів на конвенції. Негритянські провідники довідались про цей наказ з Москви комуністам, і дуже огірчені цим фактом. Демонстрації мали б бути також і в Шикаґо на республіканській конвенції. Демонстрації мають бути проти того, щоб ЗДА не відновляли пробних атомових експльозій. Журналіст Кренвел виявляє сумнів, чи комуністам вдасться влаштувати наказані з Москви демонстрації в Лос Анджелесі і Шикаґо.

Плянують збудувати телефонічно-телевізійну систему при допомозі 50-ох сателітів

Ню Йорк. — „Ди Белл Телефон Систем" предложив друкований плян Федеральній Комунікаційній Комісії, згідно з яким мали б збудувати телефонічно-телевізійну систему при допомозі сітки 50 сателітів, які кружляли б довкола землі на висоті коло 3,000 миль і вможливлювали б комунікацію між ЗДА та всіма районами на нашій землі. Ця система давала б можливість безпосередньої комунікації з усіма державами без посередництва інших країн. Кошти тієї системи виносили б коло $170 мільйонів. Фірма „Белл Телефон" заявила Комунікаційній Комісії, що вона готова дати частину коштів на випущення цих сателітів і на комунікацію при їх допомозі. Телефонічна фірма виклала свій плян в окремій книжечці, в якій є фота, пляни, рисунки і таблиці, які вияснюють цю всю проблему.

● **Мешканевий комісар міста Ню Йорку Фердінад Рот** заявив, що до квітня 1961 року треба буде пересилити в тому місті 19,089 родин внаслідок того, що треба здійснити будову таких будинків як школи та інші громадські установи, і треба зробити місце для нових мешканевих проєктів, побудованих на місці розвалених старих домів. Пересилати мають в Мангетені 9,620 родин, Бронксі 4,326; Брукліні 3,759, Квінсі 1,082 і Річмонді 252.

● **В Лос Анджелесі** відбулося партійне демократичне прийняття, в якому взяли участь 3,000 осіб, платячи за вступ по 100 дол., від особи, хоч вартість того обіду одна журналістика оцінила на 4.60 дол.

В АМЕРИЦІ

● **Губернатор Ню Джерзі Роберт Б. Майнер** є останнім із тих губернаторів-голов стейтових делеґацій, які не хочуть зректися свого привілею і звільнити членів ним очолюваної делеґації вже в першому голосуванні віддати голос на іншого кандидата, а не на нього.

● **Бюро погоди повідомляє**, що його літаки слідкують за першим в цьому сезоні гураґаном, який появився на 250 миль на південному сході від Порто Ріко, і який має силу вітру зі швидкістю 95 миль на годину. Над островом Порто Ріко вже віяли вітри зі швидкістю 45 миль на годину.

● **Сенатор - демократ стейту Аркенсо Фобус** заявив, що він не бере участи в демократичній конвенції в Лос Анджелесі, бо продовжує виборчу кампанію за перевибір на четверту каденцію на своє становище. Він каже, що численні місцевості хотіли б його бачити ще перед правиборами, які відбудуться в його стейті 28 липня Фобус є членом стейтової делеґації на конвенцію.

ЗДА ПОПЕРЕДЖУЮТЬ СОВЄТСЬКИЙ СОЮЗ, ЩО ПОВТОРЕННЯ НАПАДІВ НА АМЕРИКАНСЬКІ ЛІТАКИ МАТИМЕ ДУЖЕ СЕРЙОЗНІ НАСЛІДКИ

У ВІДПОВІДІ НА СОВЄТСЬКУ НОТУ АМЕРИКАНСЬКИЙ УРЯД СТВЕРДЖУЄ, ЩО АМЕРИКАНСЬКИЙ ЛІТАК БУВ ЗБИТИЙ СОВЄТАМИ НЕ НАД СОВЄТСЬКОЮ ТЕРИТОРІЄЮ, АЛЕ НАД ІНТЕРНАЦІОНАЛЬНИМИ ВОДАМИ

ХРУЩОВ ПОГРОЖУЄ, ЗДА ВІДПОВІДАЮТЬ КОНТРАТАКОЮ. — Вгорі: Нікіта Хрущов вимахує кулаком під час пресової конференції в Москві, на якій він виступив з обвинуваченням ЗДА у „провокуванні серйозного конфлікту". Внизу: секретар Білого Дому Гаґерті передає журналістам урядову заяву, що збиття американського літака було „зумисним і безоглядним намаганням Совєтського Союзу створити інцидент для збільшення міжнародного напруження".

Вашинґтон. — Американський уряд передав дня 12 липня ц.р. Москві гостро зредаґовану ноту з обвинуваченням, що це совєтські винищувачі заатакували без причини в дні 1 липня ц.р. американський літак, який летів понад міжнародними водами. В ноті, переданій міністерству закордонних справ СССР, стверджується, що американський літак RB-47, бомбардувальник, пристосований для картографування, летів на віддалі 30 миль від совєтської території, не заторкуючи ні морської, ні повітряної суверенности Совєтського Союзу. Московська версія інциденту з цим літаком схарактеризована в ноті, як цілком фальшива інтерпретація і перекручення фактів. Совєтські закиди у шпигунській діяльності цього літака не відповідають дійсності, бо зістрілений самовільно Совєтами літак перебував у цілком іншій місії, як зістрілений дня 1 травня американський розвідувальний літак U-2. Висловлюючи ці ствердження, американський уряд водночас із цим попередив Совєтський Союз, що повторення таких нападів на американські літаки матиме дуже серйозні наслідки. Для розгляду справи з зістріленим совєтськими винищувачами літаком ЗДА запропонували переведення разом із Совєтським Союзом розшуків за рештками збитого літака і за тілами пропалих летунів. Разом із цим американський уряд висловив домагання, щоб до полонених Совєтами летунів допущено представників американської амбасади в Москві і щоб вони були негайно звільнені і відіслані до ЗДА і щоб було повернене З'єдиненим Державам теж і тіло летуна, який був убитий під час інциденту. В американській ноті натаврована також „цинічна поведінка" Совєтів, які вичікували десять днів із проголошенням цього випадку і то в той час, як вони знали, що ЗДА й інші країни переводять наполегливі розшуки за пропалим літаком, участь в яких зголосив добровільно і сам ... Совєтський Союз. Метою лету зістріленого літака було переведення електромагнетичних дослідів в арктичних околицях, що було відоме теж совєтському урядові. Такі дослідні лети відбуваються вже цілих десять років і залоги заанґажованих в ці лети літаків мають виразне доручення оминати совєтську повітряну територію. В заяві, проголошеній секретарем Білого Дому Джеймсом Гаґерті ще перед опублікуванням американської ноти, стверджено, що знищення Совєтами американського літака було „зумисним і безоглядним намаганням створити новий інцидент для збільшення міжнародного напруження". В політичних колах думають, що Совєти зумисне заанґажували зістрілення американського літака, щоб застрашити ЗДА і їх союзників перед дальшим використовуванням летунських баз в Европі та в інших країнах.

ХРУЩОВ ПОВТОРИВ СВОЇ ПОГРОЗИ І ОБВИНУВАЧЕННЯ ПРОТИ АМЕРИКИ ТА „ПОХОВАВ" ДОКТРИНУ МОНРО

Москва. — Минулого вівтірка, 12-го липня, совєтський диктатор Нікіта Хрущов скликав спеціяльну пресову конференцію, щоб на ній у присутності 300 кореспондентів повторити свої погрози і обвинувачення проти Америки в справі Куби і збитого совєтами американського літака, що його, як виявляється, збито не над совєтськими, але над міжнародними водами. На конференції, яку можна вважати посередньою відповіддю на останню американську ноту, Хрущов твердив, що З'єдинені Держави і їх союзники, висилаючи свої розвідувальні літаки чи дозволяючи на висилку таких літаків із своїх територій „провокують серйозні воєнні конфлікти". Він дальше твердив, що хоч американський літак був збитий 1-го липня, то совєтський уряд не давав у цій справі жадного повідомлення на те, щоби заманеврувати американський уряд у суперечні заяви подібно, як це було з літаком „У-2" та що це, мовляв, Москві „до деякої міри пощастило". До своїх тверджень Хрущов не додав жадних нових інформацій, тільки згадав, що новий „випадок" з американським літаком належав би нормально до розгляду і рішення Ради Безпеки Об'єднаних Націй, але не згадав нічого, що в тій справі вже пороблено будьякі заходи, коментуючи тільки, що там „обвинувачені сидітимуть в ролі суддів". Хоч справа збитого американського літака була головним предметом і, мабуть, ціллю тієї пресової конференції, то Хрущов повторив знову свої заяви в справі Куби, кажучи, що він „любить кубинський цукор" і радо його купуватиме та знову погрожуючи, що Совєтський Союз прийде, мовляв, на допомогу кожній країні, яка його про цю допомогу проситиме. Тим разом Хрущов цю свою заяву попередив заввагою, що Совєтський Союз, мовляв, не хоче вмішуватись у справи південно-американських країн і робитиме це тільки „на запрошення". Торкаючись заяви президента Айзенгавера, що З'єдинені Держави не стерплять творення в західній ґемісфері контрольованих міжнародним комунізмом баз, Хрущов, зв'язуючи цю заяву з відомою Доктриною Монро, говорив: „Ми вважаємо, що Доктрина Монро пережила свій час і пережила себе та вмерла, так сказати б, природньою смертю. Найкраще, що тепер залишається, це поховати її так, як ховається кожного трупа, щоб не затроював повітря своїм розкладом ..." Зв'язуючи заяву Айзенгавера в справі Куби з Доктриною Монро з 1823-го року, Хрущов зіґнорував подібні міжамериканські договорення і проклямації з 1947, 1948 і 1954-го років. Приявні на конференції з Хрущовим кореспонденти стверджують здержливіший тон виступу совєтського диктатора, в кожному разі багато спокійніший, ніж він був під час його виступів у справі збитого совєтами американського літака „У-2".

Зістрілення американського літака викликало знижку цін на нюйоркській біржі

Ню Йорк. — Вполудне 11-го липня до нюйоркської біржі надійшла вістка про те, що в арктичному районі совєти зістрілили американський літак над Баренцьким морем. Внаслідок цього поволі почали спадати ціни на різні акції, а коли ця вістка стала відомою при допомозі радія і телевізії по всій країні, тоді знижка цін ставала більшою і в тому дні втрати винесли більше як $3,000,000,000. Деякі біржові посередники твердять, що на зменшення цін на біржові акції мали вплив ще й інші події, а не тільки зістрелення американського літака Совєтами: непевність в деяких промислах у ЗДА, аґресивність Куби у відношенні до ЗДА та неспокої в Африці.

Мекміллен плянує перегляд справи американських баз у Великій Британії

Лондон. — Відповідаючи на запит і домагання опозиції з британської Партії Праці, британський прем'єр Мекміллен обіцяв, що він переговорить з през. Айзенгавером справу зміни або поліпшення договору про американські летунські бази на території Великої Британії. Водночас із цим Мекміллен ствердив незаперечну правду, що зістрілений дня 1 липня Совєтами американський літак РБ-47, який вилетів із своєї бази в Брайз в Англії, не летів ані над совєтською територією, ані над совєтськими територіяльними водами і що він збитий поза ними, на міжнародних водах. Тому теж акція совєтського уряду спрямована на знищення цього літака була цілком беззаконною. Стверджуючи це, Мекміллен пригадав послам із британської Партії Праці, які атакували його своїми питаннями в парляменті, що Совєти переводили і переводять багато подібних місій, як їх мав для виконання зістрілений ними американський літак, в різних областях і дуже часто поблизу британських побереж. В обороні дотеперішньої політики і взаємин із ЗДА, Мекміллен ствердив, що не є загрозою для Великої Британії існування американських баз на її території, але куди більшою небезпекою могла б бути їх відсутність.

Японський уряд під проводом прем'єра Кіші вирішив відійти

Токіо. — Теперішній японський уряд, очолюваний прем'єром Нобосуке Кіші, вирішив на своєму засіданні, відбутому дня 12 липня ц.р., скласти свої повновласті і відійти ще перед сесією парляменту, яка має зібратися в четвер 14 липня. Провід і склад нового уряду буде визначений під час зібрання провідної Ліберально-демократичної партії, скликаного на середу 13 липня. Найбільш правдоподібним кандидатом на нового прем'єра вважають Гаято Ікеду, дотеперішнього міністра торгівлі й індустрії в уряді Кіші. Прем'єр Кіші очолював японський уряд протягом трьох і пів року, дуже довгий як на Японію протяг часу, і про свій плян зрезиґнувати сповістив ще 23 червня після лівих демонстрацій, внаслідок яких японський уряд був примушений відкликати зпляновані відвідини през. Айзенгавера в Японії, але відклав уступлення своє і свого уряду аж до підписання і ратифікації японсько-американського договору про безпеку. Японські соціялісти, які бойкотували всі засідання парляменту від часу ратифікації згаданого договору, погодилися на скликання парляменту на четвер 14 липня під умовою, що парлямент буде розв'язаний і що будуть розписані нові вибори.

У СВІТІ

● **Міністер закордонних справ Еспанії Фернандо Кастієлля і Маїз**, який перебуває тепер у Лондоні і відбуває розмови з британським прем'єром Мекмілленом, заявив, що він не мав у пляні і не задумує цілком дискутувати в цих розмовах справу приєднання Еспанії до Північно - Атлянтійського Пакту (НАТО). Згідно із його заявою, Еспанія не має потреби належати до НАТО, бо вона й так є важливим чинником в оборонній системі Заходу.

● **Відомий віденський Хор Хлопців**, в склад якого входили досі тільки співаки австрійської національности, прийматиме в майбутньому теж хлопців іншої національности для вокального навчання і вишколу. Віденський Хор Хлопців існує вже 400 років і до нього приймають дуже талановитих юнаків після важких і всесторонніх іспитів.

● **У зв'язку із збиттям американського літака RB-47**, у висліді якого втратило життя 4 члени залоги, американська преса подає, що внаслідок совєтських атак на американські літаки згинуло досі понад 75 летунів.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by UKRAINIAN NATIONAL ASSOCIATION, Inc., 81-83 Grand St. Jersey City, N. J.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917. — authorized July 31, 1918
Subscription Rates: One year $12.00; six months $6.25; three months $3.25.—Jersey City and Foreign Rates: One year $14.00; six months $7.50; three months $4.00. For UNA members monthly 65¢.
Передплата: На рік — $12.00; на пів року $6.25; на три місяці $3.25. — В Джерзі Сіті і закордоном: — На рік $14.00; на пів року $7.50; на три місяці $4.00. — Для членів У. Н. Союзу, чоловіків і жінок, — 65 центів місячно. — За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.
Адреса: SVOBODA", P.O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

Надії і сумніви демократів

Конвенція Демократичної партії в Лос Анджелесі — у повному розпалі. Молодий сенатор Френк Черч з Айдаго, який — згідно з твердженням спостерігачів — належить до тих нечисленних демократичних сенаторів, що не виявили бажання кандидувати на президента країни, виголосив традиційну ключову промову, яку його дружина назвала чудовою, але до якої з різних застережень поставилася критична преса. Програмова комісія прийняла одноцушно 46 з усіх 50 сторінок тексту передвиборчої плятформи і порізнилася тільки на останніх чотирьох сторінках, що стосуються громадянських прав, а три головні кандидати на демократичну президентську номінацію цим разом, виходило б, відступили від батьківської партійної традиції, і замість пристрасних суперечностей, радше виявляють пристрасний респект один до одного, давши цим причину Артурові Крокові, відомому коломністові „Ню Йорк Таймс", назвати їх „трійкою мушкетерів". Уся конвенція, як її видно на телевізії і в пресових звідомленнях, проходить під знаком вільної самопевности і надії.

Проте, за цією зовнішньою фасадою такий уважливий спостерігач, як співробітник згадуваного вже „Ню Йорк Таймс" Джеймс Рестон, добачає багато всіляких сумнівів навіть у тих делегатів, які докладають всіх зусиль, щоб показати й виявити самопевність і довір'я. Він уважає, що кандидатуру сенатора Кенеді вирішили делегати ще поки вони самі прийшли до якогось рішення, себто, поки потрапили з'ясувати й виробити собі відповідну опінію. Це, очевидно, не перерішує вартости і високих кваліфікацій сенатора Кенеді на той високий пост, на який він кандидує. Головний аргумент, що проти нього висувають його суперники в самій Демократичній партії, це його молодість і здогадна недосвідченість. Однак, саме ця його нібито хиба, себто молодість, блеснить на конвенції куди більше й, переконливіше, ніж досвідченість його головних суперників: сенатора Джансона і подвійного попереднього демократичного кандидата Стівенсона.

Але сумніви на Демократичній конвенції іншого порядку. Вони, згідно з твердженням Рестона, випливають з подіненої льояльности делегатів, які мусять цю льояльність узгіднювати за таким широким вахлярем осіб і справ, що з нього неможливо „вийти цілю". Інші бо думки і погляди мають їхні жінки, інші — місцевий партійний „бос", інші — стейт і часто інші — вони самі. Ще більшу комплікацію становлять справи. Правда, головний промовець чудово вив'язався зі свого завдання, коли мова про традицію приписувати все зло на світі конкуренційній партії, а все добро — своїй власній. Але це ще не розвіває всіх сумнівів делегатів, які, крім поділеної льояльности, власних переконань і щирого бажання причинитися до перемоги своєї партії, хотіли б ще, щоб на найвищий пост в уряді була обрана таки справді найліпша людина.

Такі і подібні сумніви нуртують не тільки серед демократів, але в однаковій, або ще й більшій мірі серед республіканців, що свою партійне „найвеличніше видовище на землі" відбуватимуть за тиждень після демократів. Проте, сумнівів у процесі творення демократичної влади не тільки не можна зарахувати до негативних моментів, але, навпаки — вони є стимулом до постійної перевірки опінії і справ, до змагань навіть між партійними однодумцями. А такі змагання у політично виробленому суспільстві дають в результаті дні найбільші передумови для остаточної перемоги: переконання і віри.

Плян Айзенгавера

Запропонований 11-го липня президентом Айзенгавером плян широкої взаємної господарської допомоги для країн Південної Америки базується на переконанні, що в сучасному світі ні одна з малих держав не має можливости добитися самотужки, тільки власними силами, бажаного їй господарського розвитку й добробуту, і водночас на принципі, що ніяка, хоч би й найбільша допомога не буде успішною і корисною, якщо для здійснення зв'язаних із нею цілей не співпрацюватимуть активно самі народи, які добиваються й одержують допомогу від розвиненіших і заможніших держав. Тому плян Айзенгавера іде не тільки в напрямку підсилення господарського розвитку охоплених цим пляном країн, але й вимагає наявности ідейних передумов для цього будівництва, зокрема наявности демократичного ладу і громадянських свобід.

Плян Айзенгавера не є, як це дехто пробував стверджувати, якимось новим американським пляном для Південної Америки, таким, як був колись „Плян Маршалла" для Західньої Европи. Здійснення його, хоч відбуватиметься на базі признаної Конгресом допомоги в сумі $100,000,000, вимагатиме заангажування й інвестицій передусім приватного американського капіталу і суспільських позичок, заснованих для цієї мети міжнародних банків.

Якщо йде про конкретні завдання, які мали б бути здійснені в рямцях цього пляну з допомогою скоординованих зусиль ЗДА і заінтересованих країн, то на першому місці треба поставити вивчення й мобілізацію всіх наявних засобів, що їх можна буде використати для розгорнення і прискорення господарського будівництва даної країни. Дальшим завданням було б відкриття й удоступлення для поселення нових придатних для хліборобства земель і їх якнайдоцільніше використання в системі вільної власности, без порушення прав інших людей. В цьому напрямку мало б піти й будівництво нових домів для забезпечення мешканням якнайширших кіл суспільства, також на базі індивідуальної власности. Всі зусилля і намагання ЗДА і заінтересованих країн повинні бути спрямовані на те, щоб більшість населення могла користати з благодатей поширеної і розбудованої національної продукції. Але, добиваючися цього, кожна з країн мусить розв'язувати свої соціяльні проблеми власним шляхом, без застосовування чужих догм та ідей. Передумовою до всього економічного розвитку і прямування до добробуту мусить бути респект до людських прав і демократичного правління, базованих на волі народу, виявлюваній у вільних періодичних виборах.

Розгортаючи програму таких завдань і цілей, президент Айзенгавер заповів цілком конкретні заходи для її здійснення, зокрема провести у вересні ц. р. конференцію 21-ої американської держави, присвячену справам суспільних реформ та економічного розвитку, і запропонувати Конгресові ЗДА окремий законопроєкт про допомогу країнам Південної Америки.

Найважливішим у з'ясованій президентом Айзенгавером програмі було ствердження, що вся допомогова акція мусить відбуватися на базі пошанування демократичного ладу і громадянських свобід, з виключенням правих і лівих диктатур.

Беручи в цілому, плян Айзенгавера є те, чого потребують народи Південної Америки і що можна протиставити підривній та економічній експансії міжнародного комунізму.

МІЖ КАПІТОЛЕМ І БІЛИМ ДОМОМ...

ОБНОВЛЕНА „ДАВНЯ СЛАВА"

Столичне „нічне життя" не дуже буйне й голосне, але й те, що є і притягає юрбу, — далеко від „Капітольського Горбка", від старого парку довкола нього, від будівель Найвищого Суду, Конгресової Бібліотеки, урядових будинків обох палат і тихих вулиць поміж ними. В тиші й темряві тільки яскраво освітлена копуля Капітолю підноситься вгору, в гранатове небо.

Але опівночі, коли минали ці дні з третього на четверте липня, незвичайний рух і гамір панували на площі перед Капітолем і незвичайна церемонія відбулася на його бальконі, де з білої щогли повівав державний прапор. Капітоль, старий форт МекГенрі біля Балтимори, де постав гимн „Стар Спенглед Беннер", і гріб його творця Франсіса Скота Кі — це єдині місця, де прапор ЗДА висить постійно, день і ніч. Але тепер, коли вибила північ, цей вічний прапор із щогли Капітолю почав поволі опускатися. Одну хвилину пізніше, коли вже почався День Незалежности, „Давня Слава", обновлена п'ятдесятою, гавайською зіркою, вішла урочисто вгору. Нація була офіційно під новим прапором.

Глядачі, особливо щасливі туристи, забули законом приписані церемоніял, що кажe стояти наструнко, з рукою на серці, коли державний прапор знімається вгору: вони зустріли історичну подію окликами, оплесками і трубінням гудків якої сотні авт на площі.

Коли вже новий прапор, а радше два прапори над східнім і західнім чолом Капітолю замаяли в повітрі, почалася нова, ще більш незвичайна церемонія. Кільканадцять тимчасових щогол, поставлених на цей один день, виструнчилось обабіч головних щогол. На них почали тепер підніматися нові, п'ятдесятизіркові прапори, а було їх п'ять тисяч двісті. Кожний задержувався вгорі на кілька секунд, на стільки, щоб здобути славу і офіційне потвердження архітекта Капітолю, що „маяв" на Капітолі в День Незалежности, 1960 року". Перший з них пішов у руки сенаторів і конгресменів з Гаваїв, стейту п'ятдесятої зірки, на пам'ять про історичний день. А другі, замовлені конгресменами, підуть як їх дарунки для шкіл або до тих конституентів, які просили про них і заплатили приписану оплату. Майже до полудня Дня Незалежности змучені службовці з капітолевої сторожі працювали, щоб виконати це бажання громадян - патріотів, колекторів, а то певно й малих бізнесменів.

У міжчасі, теж в одну хвилину по півночі, замаяла нова „Давня Слава" на щоглі форту МекГенрі, а коли тільки займався день — на тисячах і тисячах щогол по всій країні. Так закінчилася нова пригода американського прапора.

Рідко який прапор змінював так свій вигляд в ході історії, як американський; і чи не єдиний він у світі, форма якого змінюється залежно від числа стейтів в Унії. І хоч не старий він роками, вже цілі легенди зв'язані з його історією. Кажуть, що це капітан Драйвер, командир брига „Чарлз Деггет" назвав його „Давньою Славою", коли вперше підносили його на тому кораблі. Кажуть, — але без доказів, — що це Бетсі Росс із Філадельфії пошила перший прапор за вказівками Вашингтона і порадила вживати на ньому п'ятикутню зірку замість шестикутньої. Але в історії записано, що об'єднані американські колонії вперше вжили свого прапора ще на початку війни з Англією, коли облягали Бостон у січні 1776 року. Тоді ще колоністи, і сам Вашингтон, не думали відриватися від короля, і тому в лівому горішньому розі х прапора — де тепер п'ятдесят зірок — пишався на тлі тринадцятьох білих і червоних смуг — британський „Юніон Джек", уложений із хрестів св. Юрія і св. Андрія.

Потім, коли колонії унезалежнились, британський символ зникнув із прапора молодої американської держави. Але поки Конгрес у 1777 році рішив, що на прапорі мають бути, крім смуг, білі зірки на синьому тлі, числом тринадцять, як число перших стейтів ЗДА, вживалось офіційно різних прапорів: з них найбільш популярні були з гадюкою-тарахкавцем або зі смерекою „деревом волі" і з різними гаслами, як, наприклад, „Не наступи на мене" (під гадюкою); „Воля"; „Воля або смерть"; „Надія" і ін. Всі вони віддзеркалювали настрої часу і символізували нові ідеї.

Потім нові стейти приступали до Унії, і число зірок та смуг росло. У роках 1812-1814, коли йшла нова війна з Англією, прапор ЗДА мав п'ятнадцять смуг і стільки ж зірок. Такий прапор висів на щоглі форту МекГенрі, коли його бомбардувала британська флота цілу ніч. З британської тюрми обсервував бомбардування Франсіс Скотт Кі, і, коли вранці побачив, що прапор ще повівас над фортом, зворушений і гордий створив вірш „Стар спенглед беннер".

Через кілька років після того Конгрес вирішив, що число смуг має бути незмінно тринадцять, на честь перших колоній - стейтів, і тільки число зірок може збільшуватись відповідно до числа стейтів. Такий прапор, але з 34-ма зірками, повівав у Громадянській Війні 1861 р. і наступних. Потім далі росло число стейтів З'єдинених Держав і разом з тим росло число зірок на прапорі. В 1912 році Ню Мехіко й Аризона стали стейтами збільшивши число зірок до сорока восьми. Такий прапор пережив дві світові війни. Сорок шість років зберігала „Давня Слава" свою незмінну форму. Аж тепер обновили її новими зірками Аляска, а опісля Гаваї. За законом новий прапор входить у життя в День Незалежности — 4-го липня після постання нового стейту. Так сталося цього 4-го липня.

Тільки коли по всій країні підносилися вгору нові прапори, герой дня — новий стейт Гаваї, жив ще вчорашнім днем і під старим прапором. Туди сонцеві далека дорога. Там, на Гаваях, Великий День почався через сім годин після того, як новий прапор з гавайською зіркою піднявся на щоглу Капітолю у Вашингтоні.

юст

„СОБИРАТЕЛІ ЗЕМЕЛЬ РУССКИХ"

Офіційна наука в царській Росії описувала розширення Московського князівства як процес природний і корисний для народів, прилучених до цієї держави. Цю фальшиву методу перебрала від істориків царської доби теперішня совєтська історична наука. Ця наука, що має в своїй основі пропагандивні завдання, виправдує насильства, жорстокість, війни московських володарів. Сталін висловив це в привітанні з приводу 700-их роковин заснування Москви, яке було видруковане в „Правді" 7-го вересня 1947 року: „Історична заслуга Москви полягає в тому, що вона була й лишається основою і почином створення централізованої держави на Русі". Централізм, задушення автономії окремих областей, силою прилучених до Московщини, визнає большевицька партія „поступом".

Цю політику насильства московських князів почали оправдувати московські літописці ще з кінця 15 століття, коли князь московський Іван Третій силою та інтригами підкорив свойій волі вільну перед тим республіку — Великий Новгород.

В 1949 році у видавництві Академії Наук СССР вийшов 25-ий том із серії, виданої ще до революції 1917 року під назвою „Полное собрание русских летописей". В цьому томі видруковано відомості про поневолення Москвою Великого Новгороду. Під роком 1477-им у цьому московському літописі згадано, що від імени новгородського архиєпископа Теофіла і Великого Новгороду приходили до Москви посли з чолобитнями і називали московського князя „государем", хоч перед тим звали його „господином". Незабаром князь Іван Московський послав у Великий Новгород своїх делегатів, щоб підтвердили, „якого государства хоче їх батьківщина Великий Новгород". На це була відповідь від Великого Новгороду князеві московському: „З цим ми не посилали". І назвали це неправдою.

З оповідання московського літописця видно, що посольства з Великого Новгороду до князя Івана не було, що то була провокаційна вигадка, щоб почати похід на новгородську республіку. Зібравши військо, московський князь почав руйнувати й палити землі новгородської держави. Новгороді мусіли просити миру, бо не мали досить сили на оборону своєї країни. Новгородським послам, що прийшли до московського князя, на чолі з архиєпископом Теофілом, відповів Іван III: „Коли вже ти, владико, і вся наша спадщина („отчина") Великий Новгород перед нами, великими князями, визнали себе винуватими і запевнили ті слова з яким до нас послали, і нині самі проти себе свідчите і питаєте, якому нашому государству (пануванню) бути на нашій спадщині Новгороді, то ми, великі князі, хочемо свого панування, як на Москві, так хочемо бути на спадщині своїй Великому Новгороді". І на пояснення новгородців, яке те московське панування, сказати ім: „Вічовому дзвонові на нашій спадщині у Новгороді не бути, посадникові не бути, а владу нам свою держати". Це значило: скасувати в Великому Новгороді демократичний лад — віче, на яке склікалося громадян міста дзвоном; не сміти надалі вибирати свого президента - посадника, а владу має призначати московський князь.

На прохання новгородців московський князь зробив поступку: „Щоб виводу із новгородської землі не було". Виводом називалося тоді насильне переселювання людності з одної області до другої.

Так упала під ударом Москви вільна республіка Великий Новгород. Іван III не рішився організувати „вивод" найактивніших частини новгородців на Московщину, це зробив його внук Іван IV, званий Грізним.

Новгородці домагалися від московського князя, щоб присягою своєю (цілуванням Хреста) затвердив деякі вольності Великого Новгороду, але Іван III, як пише літописець, відповів: „Не бути моєму цілуванню".

Так поволі республіку Великого Новгороду, що була в союзі міст Західньої Европи (Ганза) і мала заможне, освічене міщанство, перетворено на вбогу провінцію московських князів. Совєтська історіографія називає це „поступом". П. С.

В серпні буде проголошена незалежність чотирьох республік Французької Спільноти

Париж. —Чотири західньо-африканські автономні республіки, які входили досі до Французької Спільноти, одержали від французького уряду запевнення признання їм Францією повної незалежности. Згідно з договором підписаним дня 11 липня ц. р. між представниками автономних республік Побережжя Слонової Кости, Нігеру, Дагомеї і Республіки Вольтаїк з одного боку і французьким прем'єром Дебре, як репрезентантом Франції з другого боку, всі ці республіки одержать повну незалежність від Франції вже в серпні ц. р. Офіційне проголошення незалежности цих африканських країн, під сучасну пору творять т. зв. Раду Антанти, мало б відбутися вже в першому тижні серпня, після ратифікації підписаного дня 11 липня договору парляментом Франції і названих африканських республік. Представник Ради Антанти цих чотирьох держав Гаммані Діорі, і водночас прем'єр Нігеру, назвав день підписання договору урочистим днем і для Франції і для народів усіх чотирьох республік і висловив їх вдячність Франції за здійснення ідеалів свободи, рівности і братерства.

ДІДИ

На плесі тихім — на човнах
Сидять, як привиди, притихлі
Щодень в солодких напівснах
Діди, що плані моря звиклі...

Ніхто з них віршів не писав
Про моря звички і прикмети...
Та я дивлюсь на них — шептав:
Оце — митці, оце — поети!

Що на душі у вас, дідки,
Коли скликають рибку блесни?
Звучали б голосно рядки
Про вечори оці чудесні!

Діди ж мовчать, немов німі,
Людьки лиш смокчуть
непогасні...
У золоті б ввійшло томи
Їх світу бачення прекрасне!

ЮРІЙ АНДРУЩЕНКО

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ

МУЗИКА У ПРОГРАМІ МИСТЕЦЬКОЇ ВИСТАВКИ В ДІТРОЙТІ

Мистці й ділові керівники малярсько - різьбарської виставки, запляновано на ранню осінь цього року в Дітройті, вирішили включити у свою програму й музичне мистецтво. Таким чином імпреза розростається до свого роду „тижня культури". Ця думка — сказати б — напросилася сама. У будинку, де має відбуватися виставка, є гарна концертова заля. Варто згадати, що це — тільки що вибудуваний виставково - концертовий будинок у циклі модерних забудовань тутешнього університету. На спільних сходинах представників ділового комітету під керівництвом п-і Марусі Бек та місцевих музик — Тараса Губицького, Кирила Цепенди і підписаного — вирішено призначити для музичних імпрез два „вікенди" під час тривання виставки.

Дотеперішні пляни йдуть в напрямі демонстрування різних родів українського музичного мистецтва — ясна річ — у міру можливостей і наскільки дозволить на це розмірно короткий час для підготови.

У день відкриття виставки плянується дати кілька музичних виступів. Наступний день мав би бути днем молоді з виступами молодих мистців і молодечого ансамблю. В пляні комітету й саму залю наповнити молодими слухачами, в першу чергу студентами університету. Увага третього дня спрямована на малу (і не-нашу) вокальну музику. Врешті, останній день буде вечором самої інструментальної музики. До участи буде запрошений струнний склад Дітройтської Симфонічної Оркестри.

Така є — сказати б — схема програми, яку треба буде виповнити відповідним, добрим змістом. Справа нелегка. У нашій щорічній практиці музика рідко коли буває в центрі уваги. Вона служить для виповнювання всякого роду імпрез, ювілейних, жалобних, протестаційних та ін. Наші виконавці, особливо хори, переобтяжені музикою „потрібною" для того чи іншого роду імпрези. Коли ж приходить потреба на музику саму, особливо на твори новіші, які могли б зацікавити слухачів свіжістю й оригінальністю фактури, ми стоїмо безпорадні. Не тому, що у нас таких творів немає, а тому, що ми їх не плекаємо. Ревуцький, Людкевич, Барвінський, Козицький, Верківський, Лятошинський, Лисько, Рудницький та інші сьогочасні композитори дали твори, які збуджують зацікавлення, а нерідко й подив. Що ж, коли велика більшість наших виступів виповнюється все ще тими самими стандартними творами, між які закрадається немало й речей сумнівної вартости. Частина нашої публіки звикла, щоб її присипляли піснями на зразок „Дивлюсь я на небо" або „Ой, ти, дівчино, заручена", — речами, які не мають ні правдивої автентичної народної творчости, ані вартости справжнього мистецтва. На мою думку, дехто, але при таких нагодах, як мистецька виставка, треба орієнтуватися якнайбільше на речі суто мистецькі. Чим більше буде таких творів, що виходитимуть поза усталені „норми", тим краще.

І врешті ще одне питання. Наше музичне життя здавна хворіє на однобічність. Повне право громадянства має тільки вокальна, особливо хорова музика, зате інструментальну трактується як щось таке, що стоїть поза межами нашого зацікавлення. Це наставлення треба основно змінити. Варто і наших, і чужих слухачів призвичаювати до того факту, що українська музика — це щось багато більше, як обробки народних пісень. Якраз чисто мистецькі імпрези, не пов'язані з тими чи іншими датами й поминками, можуть вносити оту потрібну й бажану свіжість і різнорідність.

Василь Витвицький

Інж. Андрій Палій — Торонто

ДО ІСТОРІЇ УКРАЇНСЬКОЇ КООПЕРАЦІЇ

(Присвята в десяті роковини смерти інж. Юліяна Павликовського)

(1)

Не маємо наміру писати про життьовий шлях інженера Юліяна Павликовського, навіть про його працю на економічному, загально - громадському чи політичному полі, бо про це вже писалося. Тому залишаємо на боці описи Павликовського на відтинку ідейно - кооперативних змагань на західньо українських землях між двома світовими війнами, бо — як зачувамо — прийде на цю тему наукову працю проф. д-р Ілля Витанович, відомий співробітник і прихильник Ю. Павликовського, під заголовком „Історія української кооперації".

Динаміка українського кооперативного руху у короткому часі між двома світовими війнами на Західній Україні та поважні його осяги викликали здивування сусідів, які називали це „чудом". Польські вчені, преса і посли з парляментарної трибуни у своїй злості приписували успіхи української кооперації сторонним субвенціям (совєтські рублі і німецькі марки!). На канві тодішніх подій найвиразніше виступає сильвета інж. Павликовського. Велечезним ударом був його передчасний відхід у силі віку і творчости, внаслідок важких і прикрих переживань на скитальщині. Він був найвидатнішим ідеологом української кооперації нової доби, зразковим гуманістом, який проповідував соціяльну справедливість та любов до ближнього за науком Христа в суспільному житті. Це був учений з високою освітою — правник, економіст, суспільник і агроном, справжній естет, який з'єднував собі своєю поведінкою пошану навіть серед ворогів. Відоме його гасло „До добра і краси" знаменувало його самого, як людину.

Як відомо, до першої світової війни та й по її закінченню після неї українські селяни опинилися у великій господарській нужді, буквально над берегом катастрофи: 80% українських селянських господарств, внаслідок безглуздого роздріблення землі, творили карлуваті господарства, що ніяк не могли виживити їх власників. Після програної війни і втрати української державности ситуація погіршилася ще більше. Внаслідок ексгермінаційної польської політики по наших містах і містечках з'явилася примара безробіття серед усіх верств населення.

У цій важкій ситуації Ю. Павликовський роздумує і плянує легальну економічну боротьбу і вказує, як на єдиний шлях суспільної оборони народу, на кооперацію. Він пропонує відкову і оживлення українських кооператив, які почали творитись у другій половині XIX ст. (1883 р. основано нашу першу мійську споживчу кооперативу „Народну Торгівлю" у Львові).

Зразком першої кооперативи треба вважати добровільне об'єднання роудельських ткачів 1844 року в Англії. Вони заснували й урухомили з дрібних ощадностей своїх членів першу споживчу кооперативу (при закладовому капіталі ледве 28 фунтів стерл.), яка в короткому часі виросла на велике суспільне підприємство. Ю. Павликовський вказував теж на успіхи української кооперації на східних землях України. Захоплюючись цією ідеєю кооперативної самопомочі, Ю. Павликовський став беззастережним прихильником чистих кооперативних засад і не відступав від них ніколи, навіть під зовнішнім тиском.

На жаль, мусимо тут згадати про деякі негативні прояви серед нашої теперішньої спільноти. Деякі особи зараховують себе безпідставно до кооператорів для того, щоб вдавати людей, які приписують собі незаслужені титули. Коли навіть колишні кооператори своїо поведінкою і придбаними вже тут, за океаном, нібито новими методами праці відокремлюють себе від громади ідейних кооператорів. З цього постає баламутство серед загалу і байдужість до громадських справ.

Очевидно, що назва „кооператива" і навіть приcвоєння давніх заслужених назв не є ніяким чародійним ліком на всякі господарські болячки. Тут рішає тільки ідейний зміст, але ніколи сама форма кооперації. Для ясности картини пригадаємо основні засади, які ділили на наших землях і служили нам наче за зразковий статут.

Вони такі: 1) Добровільне і соціяльне об'єднання членів; 2) Взаємна поміч і охорона проти визиску праці; 3) Члени кооператори є власниками і одночасно керманичами спільного підприємства за посередництвом демократично вибраного проводу; 4) Кожний член має тільки один рішальний голос; 5) Кооператива веде свою діяльність в основному за власні фонди.

У наших кооперації фонди складалися з дрібних, але постійних вкладів членів, які виростали опісля у мільйонові суми, що були потрібні для гольо заплянованих підприємств. Нічого дивного, що кожний член зокрема і всі разом дорожили спільним добром і обороняли його всередині і назовні. Вони заступались за спільне добро навіть з нараженням „свого здоров'я і життя (пацифікація 1930 року!).

Дальшими нашими засадами було:

Зиски (під якими розуміло ся балянсову надвишку), що прислуговували у формі дивіденди рівномірно всім членам. У практиці бувало так, що члени віддавали добровільно до загального фонду цю надвишку до обороту для найконечніших, але конкретних обдуманих і совісно скалькульованих потреб дальшої розбудови підприємства. Політична і релігійна толеранція, Ширення освіти та підвищування фахових кваліфікацій своїх членів. Суспільна опіка для найбільш потребуючих членів і їх родин (лікарська поміч, сиротинці, дитячі садки, відпочинкові оселі, лікарні, тіловиховання і т. п.).

Головний натиск клалось на ведення підприємств в основному за власні фонди, які в першій мірі потрібні в приватних спілках, та на менше важливі в приватних спілках, бо таким чином виключалися „несподівані", наприклад, внаслідок відтягнення з обороту чужих фондів. Маємо відомості, що в останніх часах навіть колгоспи під державною контролею в совєтській Україні уникають державних кредитів і складають собі власні фонди на закуп пільних машин, безпосередньо з фабрик, бо це корисніше й дешевше.

ПОВІДОМЛЕННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ СОЦІЯЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ

Більше ніж 100,000 домашніх господинь порушують, правдоподібно, закон про соціяльне забезпечення, не рапортуючи готівкових винагород, що їх вони платять своїм найнятим помічникам в домашньому господарстві — твердить Джозеф Ф. Мейнер, окружний податковий директор в Нюарку та Вільям Й. Арнолд, директор окружного бюра соціяльного забезпечення в Джерзі Сиyі. Цим вони кривдять у першу чергу найнятих помічників, позбавляючи їх важливої фінансової охорони в рямках закону про соціяльне забезпечення. Це відноситься головно до так сказати б — однодневників, себто таких робітників, що кожний день чи два в тижні працюють для іншої господині.

Багато домашніх господинь можуть не знати, що закон вимагає зголошувати до соціяльного забезпечення кожного робітника, якому вони впродовж одного кварталу року (трьох місяців) заплатили за працю 50 або більше долярів. Інші можуть цей свій обов'язок занедбати навіть на прохання своїх помічників-робітників. Тим часом, кожна господиня, чи господар, що платять найнятому робітникові чи робітниці в домашньому господарстві готівкою 4 або більше долярів тижнево, повинна виповнювати відповідний податковий формуляр, на якому було б подане ім'я і прізвище та адреса найманого робітника, число його чи її соціяльного забезпечення та загальна сума виплаченого йому чи її заробітку. Працедавець також повинен платити 6 відсотків від загальної суми обов'язуючого податку на соціяльне забезпечення, з тим, що три відсотки має платити він сам, а три відсотки він повинен відтягнути від виплачуваного заробітку. Очевидно, що з власного бажання працедавець може сам заплатити усі шість відсотків. Може також трапитись, що працедавець вимагає або просить своїх найнятих робітників, щоб вони не втягали виплачуваної ним заробітку у свої податкові звороти, щоб в той спосіб не платити своєї частини на соціяльне забезпечення. Це протизаконне і шкідливе для всіх заінтересованих. У сумнівних справах найрадше звертатись за вияснeннями і порадою до найближчого Бюра Соціяльного Забезпечення. В Джерзі Сиyі воно приміщене при 81 Сіп Евню.

В 25-ту РІЧНИЦЮ

з дня смерти бл. пам'яти маляра,

Юхима МИХАЙЛОВА

буде відправлена

в НЕДІЛЮ, 17-го ЛИПНЯ 1960 року

ПАНАХИДА

в церкві св. Андрія — в Бавнд Бруці, Н. Дж., після Служби Божої.

Друзів і Знайомих Його, просимо помолитись за спокій Його душі.

РОДИНА ПОКІЙНОГО

Замість квітів на домовину

бл. п. д-ра Ю. НАЛИСНИКА
і д-ра Р. БОРИСЕВИЧА

б. адвокатів
і визначних діячів на Лемківщині,
жертвую — $10.00 на фонд У.В.І.

Д-р О. УТРИСКО

П'ятдесят літ після матури

(З нагоди зустрічі коломийських матуристів з 1910 р.)

Коломийську гімназію з українською мовою навчання зорганізовано в 1893 році. Це третя з черги українська гімназія після Львова й Перемишля і єдина на ціле Покуття аж до 1907 року, коли то постала українська гімназія в Станиславові, а в 1909 році приватна українська гімназія (І-ша кляса) в Городенці.

Першим і то довголітнім директором коломийської гімназії аж до вибуху війни в 1914 році був сл. п. Софрон Недільський, співавтор німецько - українського словника Желехівського.

Число учнів з року на рік зростало і вже в 1908 році переступило одну тисячу. Всі гімназії в Галичині були клясичного типу, обов'язкова латинська й грецька мови з 8-річним пляном науки. Обов'язкова була й німецька мова. На жаль, не було ні одної української т. зв. 'реальної гімназії з 7-річним пляном науки, де приділювано більше уваги природничим дисциплінам і рисункам. Абсольвенти реальних шкіл мали вступ до Високих Технічних Шкіл, абсольвенти гімназій — на університет з 4-ма факультетами: богословії, права, філософії та медицини і також на техніку.

Перша матура в коломийській гімназії була в 1902 році, а матура в червні 1910 року була вже дев'ятою з черги. Перший раз число матуристів переступило тоді 56. Коли порівняти число учнів, що вступили до першої кляси в 1902 році, то виходить, що до матури дійшла рівно половина того числа. Цей приклад з „відсівом" учнів можна прийняти за правило з меншим чи більшим відхиленням вгору чи вниз. Всякі були причини відсіву, з них головні були дві: неуспіхи в науці, нездібність, брак нагляду чи помочі в науці, і друга причина економічної натури: брак фондів на удержання учня. Це відноситься головно до дітей селян — дрібних господарів. Діти села становили 80 - 90% загалу учнів з Покуття, найгустіше в Галичині заселеного району з роздрібленими сільськими господарствами. Про промисл ,торгівлю і ремісництво в тих часах не доводиться й говорити.

На долю матуристів з 1910 року, як теж старших і молодших річників, припало бути активними учасниками війни 1914 - 18 і дальших років. То ж не диво, що в 1925 році на зустрічі в Коломиї довелося ушановувати пам'ять 28 матуристів, отже рівно половину з 56.

Якщо йде про питання, кілько з 56 матуристів закінчили з успіхом університетські студії, то показується, що тільки 42%. Головною перешкодою в цьому була війна.

Коли мова про 50-ліття матури, то годиться ще згадати про друге 50-ліття. Дня 1-го липня 1910 року у львівському університеті відбулося віче, нелеґальне, очевидно, українського студенства в справі основання українського університету. В бійці з польськими студентами згинув тоді від польської кулі сл. п. студент Адам Коцко. Учасниками тієї події було кілька коломийських матуристів, що формально не були ще студентами університету — між ними й автор цих рядків. Заалярмована поліція, арештувала сотну вічовиків, між ними й коломийців і перевезла їх в тюрму. По кількох днях вийшли ми на волю, а в наступному 1911 році „пересиділи" майже 4 місяці на розправі та були всі засуджені. Цей процес відомий як „процес 101" і 4-го липня цього року минуло 49 літ від присуду, отже в сам день зустрічі матуристів в Ню Йорку.

По другій світовій війні приїхало нас 12 на цей бік Великого Ставу; три померли, а дев'ятка ще живе. Кожен з нас має за собою свою „Одисею", відбуваючи 50-літню дорогу з молодечого „неба" через воєнне „пекло" на землю Вашингтона. Про життя ще двох чи трьох за залізною заслоною краще не згадувати.

Іван Докторук

Українська радіопрограма в Мілінґтоні, Канада

Вже близько п'ять місяців слухачі радієвої станції ЦИСП (CJSP) в місцевості Лімінґтону, Онтаріо, в Канаді мають нагоду слухати цікаві програми про Україну та українців, їх історію, культуру та традиції, надавану в англійській мові. Це півгодинна програма, а фактично частина великої серії програм різних національних груп п. н. „Кенедіенс Ол", є надавана кожної неділі на хвилях 710 Кц. від год. 10.30 до 11.00 ранком, і її можна почути не тільки в найближчій околиці Лімінґтону, але і так далеко, як в Лондоні та Сернія в провінції Онтаріо, як теж в стейті Мишиґен, північному Огайо та північній Пенсилвенії.

Заповідачем на цій програмі є українець — уродженець Канади Евген Барна, замешкалий в Лімінґтоні — секретар тамошнього відділу ч. 504 Українського Народного Союзу. Від самого початку передавання цієї української програми комуністи та їх поплентачі роблять старання, щоб спонзори перестали піддержувати цю програму та щоб станція припинила її. Мимо цих перешкод Евген Барна докладає всіх своїх зусиль та часто своїх коштів, щоб цю програму не тільки продовжувати, але і щоб була вона на високому рівні.

Українським підприємцям в околицях Віндзору та Дітройту варто б звернути увагу на цю програму, щоб вони допомогли їй своїми оголошеннями, бо ця програма не тільки варта піддержки, але вона повинна б розростатися з півгодинної на цілогодинну.

Ця радієва передача, кермована розважною особою, має нагоду зробити багато доброго для української справи, переповідаючи про боротьбу українського народу за свободу та про те, що українці були першими, які боролись з комуністичним імперіялізмом, та що вони досі цю бороротьбу продовжують. Керівникові програми треба висловити признання за те, та добре було б щоб слухачі її висловили своє вдоволення нею та піддіржали її хоч би морально, листами на адресу:

The Ukrainian Program, CJSP, Box 710, Leamington, Ont,

На цій адресі наші підприємці можуть довідатись про умовини оголошень на українській програмі.

Читайте українські книжки й газети, бо часто читання веде до просвіти, а просвіта — це сила!

Ділимося сумною вісткою,
що дня 7-го липня 1960 року в Шикаґо,
після короткої недуги, на 63-му році життя,
упокоївся в Бозі наш довголітній і Незабутній
ДИРИҐЕНТ

проф. Омелян ПЛЕШКЕВИЧ

заслужений організатор українських хорів,
колишній дириґент Львівської, Реґенсбурзької,
а останньо Шикаґовської „СУРМИ".

Похорони Покійного відбулися в суботу, дня 9-го липня ц. р., при великому здвизі Шикаґовської Громади з Парохіяльної Церкви Непорочного Зачаття в Шикаґо, Ілл., на цвинтар св. о. Николая, де спочили навіки Його тлінні Останки, далеко від Рідної Землі.

Ця невіджалувана втрата тим більше є тяжкою для Чоловічого Хору „Сурма" в Шикаґо, що його Покійник провадив довгі літа і якраз осиротив Хор напередодні ювілейного Концерту, що його до останньої хвилини з таким запалом, по-мистецьки підготовляв.

Хай же ангельські хори оспівують вічну пам'ять про Цього, так великого і славного „Сурмака", а нам пішлють сил для продовження Його великого діла!

Смутком прибиті:

УПРАВА та ЧЛЕНИ
ЧОЛОВІЧОГО ХОРУ „СУРМА"
в ШИКАҐО

Почесна сторожа Пластунів і Пластунок при домовині сл. п. Ігора Володимира Левицького, що лежить в ній, одітий в пластовий одностій

Ігор Володимир ЛЕВИЦЬКИЙ

народжений 7-го січня 1947 року,

пластун-юнак гуртка „Пантера" Станиці Міннеаполіс, учасник пластових таборів 1958-1960, член Американського Скавту, група 77 Міннеаполіс, учень 9 кл. гайскулу, учень 7 кл. Рідної Школи православної парафії св. Михаїла, передовий член оркестри школи Шерідан, член шкільного хору, побожний та активний член вівтарної дружини, учень гри на фортепіяні, скрипці, клярнеті й трубці, з покликання призначений на студії богословії, — член Українського Народного Союзу, Відділ 345, член групи українських національних танків Твинситі, сердечно-люблений українською спільнотою Твинситі, —

найдорожчий братчик — ст. пл. ОЛЕҐА СВЯТОСЛАВА,
— пл. нов. ОКСАНИ ЛЮДМИЛИ,
— пл. нов. ЛЮБИ БОГДАННИ,

невіджалуваний любимець БАТЬКА і МАТЕРІ —
помер трагічною смертю, втоплений у филях зібраної ріки Висконсин, ніччю 28-го червня 1960 р., під час нічної незабезпеченої переправи, враз з другими п'ятьма товаришами-пластунами із Шикаґа: Романом КУЧМОЮ, Петром КУРИЛЯКОМ, Орестом НІКОРОВИЧОМ, Юрком ПРИПХАНОМ і Олегом ШЕРЕМЕТОЮ.

Тіло було найдено дружиною сторожі стейтової консервації Блек Рівер Фалс — Джое Пелекан, Франк Гавкінс і Ерніс Мерес, в четвер, 30-го червня, в год. 7:10 рано, у віддалі пів милі від місця трагедії. Пошукуванням керував шериф Мавстону, Висконсин, Джан Ріплей, який з повною посвятою вів й ще далі веде цю акцію, пошукуючи ще трьох пропавших хлопців.

Величаві похорони, при участі дослівно всього українського громадянства Твинситі, відбулися в суботу, 2-го липня 1960 року, з православної церкви св. Михаїла на Сан Сет Семетери. Похоронні відправи провадили всі православні священики Твинситі: українські, грецькі, сирійський, сербський, румунський, російський, — разом 14. — Увесь час при гробі-домовині тримали сторожу пластуни і пластунки та діти Рідної Школи. Вони й несли вінки перед домовиною. Молоденький пластунчик Ігорчик Володимир лежав оточений вінками квітів від Пластової Команди Шикаґо, Пластової Станиці Міннеаполіс, Американського Скавту, парафії св. Михаїла, Рідної Школи, Шерідан гайскулу, його оркестри, товаришів по всіх школах Ігора, батьків, американських сусідів і знайомих, парафіян й любячих людей. З приводу невіджалуваної втрати любимця-синка — батьки одержали дуже багато листів, телеграм і пожертв — з висловами глибокого співчуття. В церкві і над гробом всі Організації через своїх представників прощали погибшого пластуна учня.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОДЯКА

На цьому місці батьки складають сердечну подяку усім пан-Отцям за відправу Похоронів, Пластові за віддання останньої прислуги, парафіяльному хорові св. Михаїла і дириґентові за чудові похоронні співи, жіноцтву за поминки, шкільним дітям-товаришам за любовні прислуги своєму товаришеві на останню дорогу, парафії св. Михаїла й урядові за ввічливість, учителям Рідної Школи за проводи дітей, й усім учасникам Похорону, що величезною масою прибули віддати останню послугу в зарашні молодости впавшому многонадійному молодцеві, пластунові-юнакові Ігорові Володимирові. В сумних і величавих Похоронах взяли участь Молодь і старше Громадянство всіх українських церков.

Всім-всім щира подяка!

Засмучені батьки:

Митр. прот. д-р ВОЛОДИМИР і ГАЛИНА ЛЕВИЦЬКІ

Міннеаполіс, 4-го липня 1960 Р. Б.

З наукових конференцій УВАН у ЗДА

Доповідь проф. Ігоря М. Соневицького „Музична освіта Артема Веделя"

29 травня 1960 року в Ню Йорку відбулось засідання Мистецької Кураторії спільно з Історичною секцією Академії під головуванням проф. Дам'яна Горняткевича, на якому проф. Ігор Соневицький, директор Українського музичного інституту в Ню Йорку, доповідь „Музична освіта Артема Веделя".

Доповідач на вступі сказав про недостатній стан досліджень творчости українських композиторів кінця XVIII і початку XIX століть, зокрема про Артема Веделя. Контроверсійною проблемою є й справа його музичної освіти.

І. Соневицький торкнувся загальної освіти композитора в Київській Могилянській Академії, яку він кінчив у переломовій добі за митрополита Самійла Миславського (1783-1796), що в найбільшій мірі причинився до русифікації цієї високої школи. В Київській Академії Артем Ведель дістав солідні основи музичної освіти. Ще змалку А. Ведель визначався незвичайним голосом, пізніше тенором, і увесь час своїх студій співав в академічному хорі, а в часі студій у клясі філософії — був його диригентом. Київська Могилянська Колеґія мала свою музичну традицію ще з часів її розквіту за ректора Лазаря Барановича (1650-1657) і постачала диригентів для всього Сходу Европи. Студенти Академії компонували гимни і канти вже в добі гетьмана Мазепи, коло р. 1700. Два інші українські композитори золотої доби, Березовський, що починав також свої студії в Київській Академії, і Бортнянський, довгі роки були на студіях композиції в Італії. Д. Розумовський, професор історії церковного співу в Московській консерваторії, стверджував, що Ведель студіював в італійського композитора Сарті, який 28 років жив на території російської імперії, але Петрушевський, відомий автор статті про Веделя, категорично заперечував це. Доповідач зазначив, що на основі досліду різних джерел з історії побуту Сарті на Сході Европи, він прийшов до висновку про можливі зустрічі Веделя з Сарті, принаймні короткотривалі.

Далі доповідач зазначив, що Ведель мав нагоду використати теж теоритичні підручники того часу і перестудіювати твори своїх попередників у ділянці церковної музики, як канти і псальми, а далі перші духовні концерти композитора Андрія Рачинського, якому проф. Олександер Оглоблин присвятив окрему статтю в праці „Люди старої України", також концерти на церковно-слов'янські тексти таких італійських композиторів, як Ґалюппі, та українських Березовського. Ведель був також визначним скрипалем і неперевершеним диригентом. Музичну освіту в цих ділянках Ведель здобув у Київській Могилянській Академії.

На закінчення І. Соневицький сказав, що на цьому засіданні свою доповідь обмежив тільки висвітленням музичної освіти Артема Веделя і що далі опрацьовує матеріяли про композитора.

Доповідь викликала ряд запитань та виступів, в яких взяли участь М. Фоменко, Т. Юськів, З. Полевська, В. Міяковський, Полевський та ін. Вони висловили побажання, щоб восени вислухати доповідь з дальших досліджень І. Соневицького про Веделя.

З.

Українська спільнота спішить з допомогою на фонд Капелі Бандуристів

На заклик Т-ва Приятелів Капелі Бандуристів вплинули наступні членські вкладки та пожертви. З огляду на брак місця подаємо лише вплати до висоти дол. 20. Нижчі вплати подаємо в обіжних письмах, які висилаємо до всіх членів і жертводавців.

А. Одноразові членські вкладки з правом постійного члена

І. Надзвичайні члени - добродії — чл. вкл. $100 — з правом вільного вступу на концерти Капелі. Їх прізвища друкуються на програмах Капелі в Америці й Канаді і на всіх публікаціях і фільмах:

Кабринський Василь, Ню Йорк; Михайло Віхорек, Дітройт; Доця Є. Янда, Едмонтон; „Космос" — Торг. Імпорт. Спілка, Филаделфія; Кравець Федосій, Сієтл, Ваш.

ІІ. Надзвичайні члени-опікуни — чл. вкл. $50 — з правом вільного вступу на концерти Капелі. Їх прізвища друкуються на програмах Капелі на всю Америку (для Канадійців на всю Канаду):

Баб'як Павло, Шикаґо; Петрівський Данило, Міннеаполіс; Данилюк Аліса, Міннеаполіс; Щубин Петро, Клівленд; Яременко Антін, Джерзі Сиґі; Лінниця Михайло, Торонто.

ІІІ. Надзвичайні члени — чл. вкл. $25. Їх прізвища друкуються на місцевих програмках Капелі, як спонзорів:

Баран Петро, Форт Вілліям; Інж. Цімура Ярослав, Шикаґо; „Фючер Бейкері", Торонто; Івахів Іван, Денвер; Процюк Александер, Саскатун; Д-р Скаб Н. Гемілтон; Д-р Стецьків Євген, Тонаванда; Д-р Шимансський Григорій, Торонто; Д-р Войтович Стефан, Плано, Ілл.; Д-р Мельник Дмитро, Гемілтон; Д-р Мисак Осип, Содбурі; о. Антохій М., Міннеаполіс; Ковальчук Петро, Лімінґтон; Комар В. Т., Вінніпеґ; Кулик С., Торонто; Літинський Володимир, Амгерстбурґ; Тяжкий Олександер, Амгерстбурґ; Український Робітничий Союз, Скрентон; Харченко Л., Фордс, Н. Дж. і Український Театр малих форм ім. В. Блавацького, Аделаїда, Австралія.

Нижчі чл. вкладки — звич. член $3, член-опікун $5, член-добродій дол. 10 платні кожного року.

Б. Жертводавці

$916 — Т-во Приятелів Капелі Бандуристів, Аделаїда, Австралія (Фільм і збір), $200 Ущадівельна С-ка „Екюрет Вілдерс", Торонто; $189 — Український Конґрес. Комітет, Відділ Ню Йорк (збірка); $150 — В. Цимбалістий, Мадрид, Еспанія; $100 — Український Конґресовий Комітет, Централя, Ню Йорк; $65 — „Арка", Ню Йорк і $59.52 — Комітет Сприяння Капелі Бандуристів, Німеччина, (чл. вкл. і збірка).

По $50 — Український Конґресовий Комітет, Метроп. Відд. Дітройт; Український Робітничий Союз, Відд. 317, Шикаґо; Українсько-Америк. Федерація, Детройт; Інж. А. М. Мілянич, Дітройт і Союз Українців Католиків „Провидіння", Филаделфія.

$40 — Парохія УПЦ св. Володимира, Ембридж; $36.79 — Український Конґр. Комітет, Відділ Міннеаполіс (збірка); $33 Панство Гаврилів, Аделаїда, Австралія (збірка); $25 — Гринчишин С., Кічінер (збірка).

По $25 — СО-УСЕ Кредитова Кооператива, Торонто; Парохія Гр. Прав. Церкви в Ошаві; Кредит. Кооператива „Самопоміч", Честер; ССЧСУ, Відділ в Дітройті; Панство Л. В. Лазечки, Дітройт і І. Чромчак, МкКіс Ракс.

По $20 — Українська Кредитова Кооператива, Ст. Катеренс; Українське Правосл. Братство, Дітройт, (А. Майстрик); С. Литвиненко, Ню Йорк; Свято-Маріївська Кредит. Кооператива, Торонто; Василь Тучак Денвер і П-ні Т. Данис, Сан Франціско.

FRIENDS OF THE UKRAINIAN BANDURIST CHORUS, Inc.
P. O. Box 119, Hamtramck Br.
Detroit 12, Mich., USA

Нові правила для висилання медикаментів до СССР

Ню Йорк. — Від 1-го жовтня ц. р. запроваджується нові правила для висилання медикаментів (ліків) у ліцензійованих посилках на адреси приватних осіб, що перебувають у Совєтському Союзі. За новими правилами медикаменти можна висилати в ліцензійованих посилках лише при наявності рецепти совєтської медичної установи. Рецепта має бути написана на блянкеті медичної установи і засвідчена печаткою. На рецепті має бути напис: „Для одержання у ліцензійованих посилках із-за кордону". Рецепту вкладається в посилку разом з ліцензією і медикаментами. Кількість медикаментів у посилці не може бути більшою від кількости, зазначеної в рецепті. При відсутності рецепти на медикаменти, а також при відсутності на рецепті зазначених вище реквізитів, посилки з медикаментами повертатиметься висилачам їхнім коштом. Заінтересовані особи мають ужити заходів щодо своєчасного висилання ліцензійованих посилок з медикаментами без рецепт на вже прийняті замовлення, щоб вони дійшли до СССР не пізніше як 1-го жовтня ц. р., бо після цієї дати медикаменти без рецепт у посилках затримуватимуть.

З НОВИХ ЖУРНАЛІВ

ВІРА Й КУЛЬТУРА. Місячник Української Богословської Думки й Культури. Вінніпеґ, Ман. г. 3 (75) січень 1960, ч. 4 (76) — лютий 1960, ч. 5 (77) — березень 1960, ч. 6. (78) — квітень 1960.

АВАНҐАРД. Журнал для молоді. Лондон — Брюссел. ч. 3 (53) — 1959, ч. 4 (54) — 1959.

КОЗАЧЬЯ ЖИЗНЬ — КОЗАЧЕ ЖИТТЯ. Щомісячник літературно-політичний журнал. Провіденс, Р. Ай. ч. 82 — 1959, ч. 83 — 1960.

МОЛОДА УКРАЇНА. Журнал Української Демократичної Молоді. Торонто — Ню Йорк. ч. 665-66 — лист. - грудень 1959. ч. 67 — січень 1960, ч. 68 — лютий 1960, ч. 69 — Березень 1960.

УКРАЇНСЬКИЙ ОГЛЯД. Ню Йорк, ч. 2. Січень-лютий 1960.

УКРАЇНСЬКЕ ПРАВОСЛАВНЕ СЛОВО. Бавнд Брук, Н. Дж. ч. 12 — грудень 1959, ч. 1. — січень 1960, ч. 2. — лютий 1960 ч. 3 — березень 1960, ч. 4 — квітень 1960.

ЖІНОЧИЙ СВІТ. Вінніпеґ, Ман. ч. 11-12 — листопад-грудень 1959, ч. 1 — січень 1960, ч. 2. 1960, ч. 3 березень 1960

ВІЛЬНА УКРАЇНА. Журнал Української Визвольної Думки. Дітройт, Миш. Збірник ч. 25 1960

ВІСТІ УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ. Ню Йорк. ч. 2-3 (63-64) — квітень-червень 1959.

СВОБОДА. Орган Центрального Обєдинения Политических Емигрантов из СССР. Но. 12 — декабр 1959, Но. 1 — январ 1960, Но. 2 — февраль 1960, Но. 3 — март 1960.

БЮЛЕТЕНЬ СОЮЗУ БУВШИХ УКРАЇНСЬКИХ ВОЯКІВ В КАНАДІ. Торонто. ч. 3 (6) — січень-березень 1960.

ОВИД. Шикаґо, Ілл., ч. 1. — січень 1960, ч. 2. — лютий, ч. 3 — березень 1960.

ГОЛОС КОМБАТАНТА. Журнал Об'єднання б. Вояків Українців (ОбВУА). Ню Йорк. ч. 5. (11) — весна 1960.

БІБЛОС. Журнал бібліографії, критики і рецензій. Н. Йорк ч. 12 — грудень 1960, ч. 1-2 — січень-лютий 1960. ч. 3. — березень 1960, ч. 4 — квітень 1960

МІСІОНАР. Урядовий Орган Апостольства і Братства Найсвятіших Тайн. Филаделфія. ч. 12 — грудень 1959, ч. 1 — січень 1960, ч. 2 — лютий 1960, ч. 3 — березень 1960, ч. 4 — квітень 1960.

УКРАЇНСЬКИЙ ВІСТНИК. Єпархіяльний Орган Української Православної Церкви в Америці. Ню Йорк. ч. 1 — березень 1960.

ХРИСТИЯНСЬКИЙ ВІСНИК. Орган Українського Всеканадійського Об'єднання Єв. Християн-Баптистів. Вінніпеґ, Ман., ч. 11-12 — листопад-грудень 1959, ч. 1-2 — січень-лютий

ЦЕРКВА Й ЖИТТЯ. Орган Українського Православного Братства ім. Митрополита Василія Липківського. Вотербирі, Конн., ч. 1 (16) — січень 1960, ч. 2 (17) — лютий 1060.

НАША ЦЕРКВА. Церковно-Релігійний Орган Апостольського Екзархату для Українців в Англії і Валії. ч. 1 (50) — 1960.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Т-во „Дністер", Відд. 430, повідомляє своїх членів, що побір вкладок за місяць липень відбудеться в суботу, 16-го липня 1960 р., в Укр. Клюбі, при 23 і Бравн вул., год. 7:30 до 9:00 вечора й в неділю, 17-го липня 1960 р., в Укр. Клюбі, при 847 Н. Френклін вул., в год. від 11:30 до 1:30 по пол. Просимо всіх членів, які довгують із вкладками про вирівняння. — О. Бакай.

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Звичайні Місячні Збори членів В-ва св. Юрія, Відд. 239, відбудуться в суботу, 16-го липня 1960 р., від год. 3:00 до 5:00 по пол., в домі Укр. Амер. Горожан, при 847 Н. Френклін вул. — д-р В. Галан, предс.; М. Ковальчук, секр.

ПАССЕЙК, Н. Дж. — Т-во ім. Т. Шевченка, Відд. 42, повідомляє своїх членів, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 16 липня 1960 р., в год. 8-ій веч., в УНДомі, при 237 Говп Еве. На Збори просимо прийти всіх членів, бо є важливі справи до вирішення. Справа приєднування нових членів до УНС є завжди актуальною, тому просимо про неї не забувати. — В. Марущак, рек. секр.

ФИЛАДЕЛФІЯ, Па. — Т-во ім. І. Франка, Відд. 83, повідомляє своїх членів, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 16 липня 1960 р., в год. 6-ій веч., в Укр. Горож. Клюбі, при 847 Н. Френклін вул. Проситься членів прибути на Збори та вплатити належні вкладки. Членів, що є перешкоджені і не можуть прибути на Збори, проситься вкладки переслати до секретаря перед 25-им липня. — Р. Карбівник, предс.; С. Чорномаз, кас.; С. Гавриш, секр.

СКРЕНТОН, Па. — Т-во Над Збруча, Відд. 280, повідомляє всіх своїх членів, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 17-го липня 1960 р., в год. 2-ій по пол., в Укр. Гор. Клюбі, 440 Wyoming Ave. Пригадуємо членам вплачувати свої належності на час. — О. Запоточний, предс.; Р. Рубльовський, секр.

КАРТЕРЕТ, Н. Дж. — Місячні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 342, відбудуться в неділю, 17-го липня 1960 р., в год. 2-ій по пол., в шкільній кімнаті ч. 2, під церквою св. Димитрія. — Управа.

ПАЛМЕРТОН, Па. — В-во св. о. Миколая, Відд. 369, повідомляє, що Піврічні Збори відбудуться в неділю, 17-го липня 1960 р., в год. 6-ій веч., в церковній залі. Проситься членів прибути на Збори, щоб вислухати звіту Контр. Комісії із діяльности за 1-ий півріок. — Управа.

КАНЗАС СИТІ, Канзас. — В-во св. Володимира, Відд. 323, повідомляє всіх своїх членів, що Загальні Збори відбудуться в неділю, 17-го липня 1960 р., в год. 1-ій по пол. Управа Відділу просить всіх членів прибути — є дуже важливі справи до полагодження. — М. Вілик, секр.

ВЕТЛЕГЕМ, Па. — В-во св. Димитрія, Відд. 288, повідомляє своїх членів, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 17-го липня 1960 р., зараз по Службі Божій, в год. 11:30 ранку. Просимо членів відібрати свою дивіденду. — А. Данилюк, предс.; В. Загвоський, кас.; Д. Мушастий, секр.

ШИКАГО, Ілл. — С-во Благовіщення, Відд. 125, повідомляє членів, що Піврічні Збори відбудуться в неділю, 17-го липня 1960 р., в год. 12:30 по пол., при 845 N. Western Ave. Присутність членів побажана. — К. Савчин, П. Яворська, І. Подола.

ДЖАНСТАВН, Па. — Піврічні Збори Б-ва св. Арх. Михаїла, Відд. 11, відбудуться в неділю, 17-го липня 1960 р., по Службі Божій, в церковній залі на Мейпел Евеню. Проситься членів взяти участь в цих Зборах. На порядку: звіт із діяльности, а також члени, які ще не одержали дивіденди, можуть її відібрати. Проситься членів вирівняти членські вкладки. — Управа.

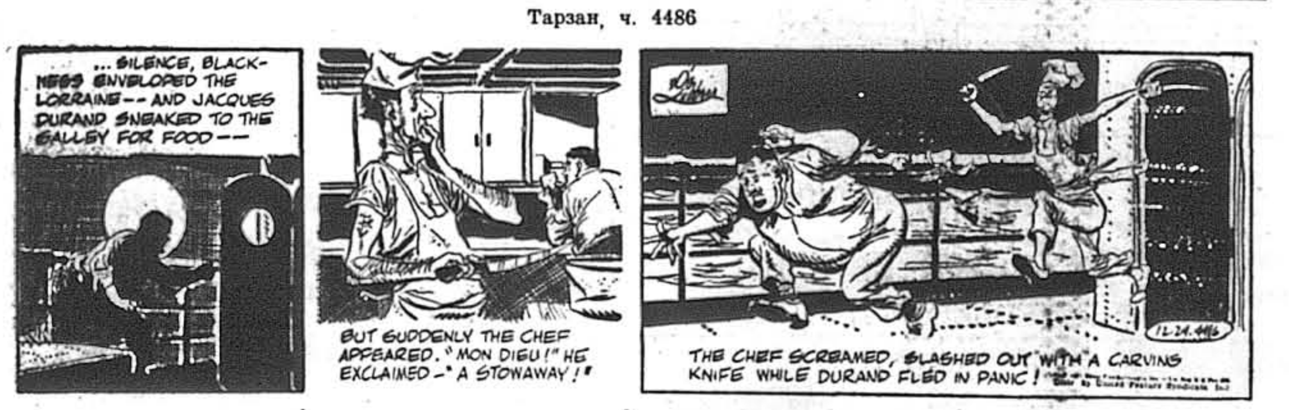
Кубинський амбасадор до Бонну перейшов на становище втікача

Бонн. — Амбасадор Куби до західньої Німеччини д-р Ерик Аґеро Монторо зрезиґнував із свого становища, заявляючи, що він не може виконувати далі своїх обов'язків, бо Фідель Кастро приспішує встановлення комуністичної диктатури на Кубі. Д-р Монторо, 53-літній адвокат, заявив журналістам, що він виїжджає до ЗДА, де буде старатися про уділення йому права політичного азилю. На своєму становищі в Бонні д-р Монторо перебував від лютого ц. р., а перед тим працював шість місяців як підсекретар в кубинському міністерстві закордонних справ. У своїй переданій пресі заяві д-р Монторо ствердив, що після півтора року від встановлення теперішнього режиму на Кубі, Куба не має ані конституції, ані належного судівництва і що її населення позбавлене основних громадянських свобід таких, як свобода слова і зібрань, преси і праці. Кубинський режим здусив усю політичну свободу і замість влади закону встановив на Кубі поліційний режим. Д-р Монторо передбачає, що Куба встановить незабаром дипломатичні взаємини з усіма державами комуністичного бльоку і сама стане одним із совєтських сателітів.

Медичний журнал проти так званих „відтовщуючих" піґулок

Ню Йорк. — „Журнал Американського Лікарського Товариства" вмістив статтю директора клінічної фармакології при Корнельському університеті д-ра Волтера Моделла, в якій пишеться, що так звані „відтовщуючі" піґулки не мають жадного значення для тих, які їх заживають, бо пацієнти не тратять на вазі тільки втрачають ілюзію в те, що дешевим коштом зможуть стати стрункими особами. В деяких випадках ті піґулки мають тільки психотерапічне значення, бо досі не вдалося винайти ліку, який зменшував би апетит. Деякі пацієнти, які заживають ці піґулки, старалися спочатку менше їсти, бо їм здається, що піґулки зменшили їх апетит. Досі науковці не знають, що мало б бути в тих піґулках, які мали б зменшувати охоту до їжі. У тварин є деякий баланс між апетитом і потребами їх організмів, але в харчових звичках людей його немає, бо він захитаний внаслідок різних людських смаків і забаганок. Піґулки для „відтовщування" помагають найбільше їхнім продуцентам і аптекарям, які їх продають.

Тарзан, ч. 4486

Тиша й темнота запанували на Льоренсі. А Жак Дюран скрадався до камбуза по харчі.

Але нагло з'явився шеф — Мій Боже! — крикнув він. — Пасажир без квитка!

Шеф закричав, замахнувся кухонним ножем, а Дюран втікав в паніці!